

Publicerad 2020-12-01 05:58 av Nanna X

Årets julkalender skrivs i samarbete med tio skrivarvänner. Dagens gästpoet är Lars Gullberg med de åtta första raderna ur dikten Pärlan: <https://www.poeter.se/Las+Text?textId=2311458> Foto: Nanna X, Rolfsgatan.

Spöken i Sofielund: lucka 1

Jag vaknar till ett pling från dörrklockan. Eftersom jag varit med förr vet jag att det inte är brevbäraren. Plinget är alldeles för svagt för att vara verkligt. Det tillhör alltså drömvärlden. Förmodligen var det någon som tänkte på mig och ville väcka mig. Ett spöke?

Framåt morronen

Den rödskimrade morronen

från andra sidan är den blåsvart nästan
gråtande och spöklik.

Syns som små blinkande farkoster
svepa förbi från himlen sett

men härifrån likt en glittrande droppe
som blänker på en varm kind.

Spökena har följt mig större delen av livet, från barndomens dockskåp till vuxenlivets mardrömmar och syner. Måhända har de hängt på när jag flyttade hit till Sofielund i Malmö för drygt ett och ett halvt år sedan? Man vet aldrig med spöken.

Min katt, min kära Nissan, sover fortfarande vid mina fötter. Jag hör att hon snarkar lite. Kanske är hon förkyld? Säkert kommer hon ändå att tassa efter mig och be mig servera henne mat när jag går ut i köket. Som kattunge hette hon Nisse, innan jag kunde se att hon var en flicka. Hennes bror hette Hasse. När könen blev tydliga fick de heta Hassan och Nissan. De satt som två små kolsvarta vakter vid verandastolparna, och de dansade så vackert tillsammans på gräsmattan i skymningen. Sorgligt nog blev Hassan överkörd av en bil i Blekinge, men Nissan har överlevt två flyttar med mig, först till Österlen och sedan till Malmö. Hon är tolv år gammal men springer fortfarande som en ungekatta när hon har lust.

Nissan är svart som natten och hon kan hitta saker som jag tappat bort. Hon går före mig i rummet, jag följer efter och letar. Kanske är hon en trollhare, en bjära, en puke?

Jag drömde om det en gång för många år sedan. I drömmen bet katten mig i handen, fast jag just hade gett henne mat. Jag blev förbannad och kastade ut henne i trädgården, trots att hon bjöd till för att göra sig tung. Jag somnade om. Nästa gång jag blev medveten om tiden var det morgon. Katten låg i sängen, stilla och mjuk som förr i tiden. Hon hade väl kommit in genom luckan. Jag smekte hennes huvud och fattade hennes händer. De var små och lena som ett barns, som min dotters när hon var liten. Svansen fanns fortfarande kvar, den piskade vänligt mot täcket. Jag försökte öppna ögonen för att se om det var verkligt. Ögonlocken var så tunga. Till slut lyckades det. Rummet svävade på sidan. Katten jagade möss i rummet samtidigt som hon låg hos mig. Skrivaren pep och annonserade att jag lyckats skaffa mig en bjära, trots att jag varken mumlat några formler, gått motsols eller rullat ut nystan på golvet.

Jag tänder första adventsljuset igen och intar en av mina vanligaste frukostar: ett glas Tymbark juice och en Jogobella, idag med äpple och kanel för julstämningens skull, inköpta i närbutiken POLSKLIVS HOS SYLVIA tvärs över gatan.

Sofielund känns genuint malmöitiskt med alla gamla röda tegelhus. Jag anar arbetarhistoria och jag känner mig hemma. Bärbuskar, äppelträd, kastanj, pilträd, katter och trevliga grannar på gården. Och i Malmö är det ju "löjligt nära till det mesta", som det står på lånecyklarna. Även till spökena. Men jag är inte rädd. Eller är jag? Ljuslågan fladdrar till och Nissans gula klara ögon söker min blick.

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren Nanna X med Poeter.se id #27346 innehar upphovsrätten